

POLARITY

LADISLAV VLNA

kurátor: PETR VAŇOUS
7.12.2021 - 14.1.2022

na obálce:

Nevědomí - černá, str. 8, 11

Nevědomí - bílá, str. 9, 10

POLARITY
POLARITY
LADISLAV VLNA

kurátor: PETR VAŇOUS
7.12.2021 - 14.1.2022

„Nastavit ucho události je (...) věc mimořádně nesnadná. Událost není to, co se nachází na prvních stránkách novin. Je to cosi, co se přihází, co přichází tak, že vychází z nicoty. A jako taková, jako toto cosi, není ještě ničím: nelze ji charakterizovat ani pojmenovat. Nejsme na ni připraveni, nemáme čím ji přijmout a neumíme ji umístit do systému významů, není s čím ji identifikovat“.

(Jean-François Lyotard)

V sochařském a malířském díle Ladislava Vlhy je klíčová práce s figurou. Z tohoto pohledu se jedná o tradiční výtvarný přístup, neboť figura je základním vyjadřovacím prostředkem obou zvolených médií. Co však prostřednictvím této „figury“ nechává autor promlouvat? Určitě to není reprezentace úzce vázaná na subjekt a jeho identitu (není to sebe-reprezentace!). Jedná se tu spíše o dotýkání procesu „reprezentace“ v jeho pohyblivých, neustále probíhajících a rozpínajících se proměnách, kterým odpovídají volby typologických a typických sochařských a malířských charakterů (v tomto případě blíže neurčených „titánů“). A opět, aby tyto „modely“ nebylo možné identifikovat s nikým konkrétním, neboť je nutné udržet odstup od pojmu vyloženě „lidského času“ (i měřítka), řeší Vlha tuto situaci tak, že sochám zastírá tváře – buďto vnější deformaací, nebo – prostřednictvím zavření zraku – ponorem do vnitřního světa figury. Odstříhnutí se od konkrétního místa a času není tedy samoučelné, nýbrž metodické ve směru toho, co autor ve své tvorbě sleduje. Ponorem do vnitřní prožitkové laboratoře, do prvotního či následného chaosu, jsou vytačovány na povrch a do prostoru formy, které nesou právě tyto rozporuplné tenze. Za vším je nutné hledat symbolický pohyb myšlenky neoddelitelně srostlé s pohybem emoce.

Podstatný je tu vstup do odosobněného světa procesů, který však v jakési vyšší rovině zobecňuje to, co představuje tvar (či tvarování) lidské povahy v čase a co je často automaticky implementováno do tvorby prioritně jako osobnostní rys. Právě jeho potlačením a důrazem na typizaci určitého voleného charakteru postavy je autorem dotýkána problematika „přesahu“, „nadlidství“, onen rys obecného typu „nadčlověka“, v němž se uskutečňuje rozhraní mezi lidským sebevědomím reflektujícím smyslově a rozumově poznatelný svět a přesahem do nevědomí, protože neohrazenosti, nevymezenosti či nezměřitelnosti božství, tak jak ho ve své filosofii na pozadí historické konstelace vygeneroval Friedrich Nietzsche, v našem prostředí modifikoval Ladislav Klíma, a tak,

jak byl heroicky reflektován v umění přelomu 19. a 20. století (např. Auguste Rodin). Podmnožina lidské zkušenosti a toho, co tuto zkušenost přesahuje a neguje, je vlastním tématem subversivní Vlnovy práce.

Autor, protože sleduje živý, dynamický proces proměny, uvažuje v polaritách. V barvě je to bílá a černá jako metafora cyklického střídání dne a noci, které formovalo pojem času dávno před jeho měřitelností. A nejenom času, ale označovalo i rozhraní lidské aktivity a odpočinku, vědomí a nevědomí, reality a snu. V rovině zobrazení je to polarita mezi plochou a prostorem, napětí mezi kresbou a plastickým tvarem, který u Vlnových soch zůstává, alespoň prozatím, oddělen, ale v jeho velkoformátových figurálních obrazech dochází k jejich dynamickému prolnutí (Polarita nevědomí I a II, 2020-21). Pro autorův záměr je nutná „totalizace“ tvaru, zastavení neustále se odvíjející, „nakročené“ situace, uzavření tohoto růstu či pádu do zvolené formy. Teprve pak totiž může nastat druhá fáze procesu, kterou je právě polarizace. Zastavení procesu ve statické formě paradoxně v jednom okamžiku sjednocuje nesjednotitelné. Rozpornost uvnitř hmoty promlouvá navenek jasně deklarovanou tenzí. Napětí deformuje, neboť předpokládá další pohyb, jenž byl ale záměrně autorsky uvězněn. Vzniká nový polarizační vztah mezi figurou a místem, vztah natolik nejednoznačný, že proměňuje vlastní jazyk sochařského i malířského výrazu.

Autorův cyklus drátěných plošných objektů Hlava Synergie (2020) osciluje mezi zhuštěnou a rozvolněnou sítí čar, které neustále definují a redefinují možnosti lidské tváře s přihlédnutím k její konstituční podstatě, nikoliv detailu. Doplnkový objekt svým názvem Love or Fight (2020) polarizuje celý proces tvoření a stvoření jako rozporuplného a nejednoznačného aktu, který v sobě sdružuje konstruktivní i destruktivní momenty jednání. Podobný motiv „dějového posunu“ či „fázování“ se objevuje také mezi sochami Citadela a Citadela pád (obě 2020). První metaforicky zpřítomňuje odhodlanost bránit se vnějším vlivům a tlakům, odtud název odkazující na pevnost. Druhá představuje nečekávaný „zlom“, výsledek neočekávaného děje, jakési předem nepředstavitelné katastrofy, která radikálně zasáhla do tohoto „odhodlání“ či „rozhodnutí“. Z obrany zůstalo halasovsky tragicky vyznívající „torzo naděje“. Polarita bílé a černé sochy Nevědomí (2021) jasně poukazuje na paradox základní relace fenomenologického rozlišení, které je jako označení vnějšího, smyslově vnímaného jevu-stavu použita analogicky k vyjádření vnitřních lidských procesů, které se odehrávají mimo jednoznačné mantinely ověřitelných jevů, principů a zákonitostí.

Podvědomí tu vystupuje jako analogon k čemusi, co člověka ve všech směrech přesahuje a ovlivňuje jeho civilizační, rozumově budované postupy a metody poznání a mění jejich zdánlivě stabilní (neměnný) kód, a to i v době digitální kultury a multitaskingu. Autor na tyto momenty ve své tvorbě naráží „přepřavními značkami“, jimiž označuje obrazy a sochy. Archaické „božství“ a modernistické „podvědomí“ se tu prolínají do jungiánsky aktualizované a digitálně zrcadlené formy tázání se po možnostech přesahu mentální a tělesné konstituce lidské bytosti. Tuto otázku však klade autor se vši rafinovaností, inverzně. Totiž zda je vůbec možné o tuto transcendenci neusilovat, nebo se vůči ní dokonce vědomě vymezovat. Ladislav Vlna přemítá o základním ontologickém pohybu lidského vědomí, které se cestou ke smrti (buď jako fyzickému konci nebo jako symbolu transcendence) nejprve nezávazně zaplétá s nevědomím, hraje s ním zdánlivě dobrodružné hry „pod kontrolou“, těží z něho osvobozující imaginaci, aby později bylo toto „vědomí“ kontaminováno a posléze zcela pohlceno opačnou kvalitou, tím, co je v rozporu s lidským vědomím a co vystupuje čím dál tím více jako ne-vědomí rozpouštějící všechny dosavadní ověřitelné jistoty. Umění tu promlouvá jako memento, ovšem s absencí jakéhokoliv morálního soudu.

Do prostoru se prolamuje významotvorná autorova distance, která odkazuje na spojitost (neoddělitelnost!) vnějších a vnitřních jevů. Co je uvnitř, projevuje se i vně a naopak. Zbývá se rozhodnout, čemu věřit. Zda konečnosti či nekonečnosti lidského bytí, respektive konečnosti či nekonečnosti lidských možností, jež se rodově a geneticky řetězí v lineárním i cyklickém čase. Samovolné plynutí času dříve nebo později před tuto otázku postaví každého z nás.

Polarity jsou v neustálém vzájemném pohybu a jejich proměnlivé konstelace mohou připomenout božskou jiskru i vyslat varovný signál smrti. Dokud je náš jazyk schopen situaci pojmenovat, bloudění v mlze nevědomí ještě (možná) naplno nezačalo. Z tohoto pohledu je každá lidská bytost vystavena stejné zkoušce, každá má možnost prožít, nebo se zřítit do propasti, přiblížit se božství nebo jeho principiálnímu opaku. Každý jedinec tak pouze personalizuje tento obecný jev.

Petr Vaňous, listopad 2021, Praha

„Setting up an ear of an event is (...) extremely difficult thing. The event is not what is on the front pages of newspapers. It is something that happens, something that comes out of nothingness. And as such, this „something“ is nothing yet: it cannot be characterized or named. We are not ready for it, we have nothing to accept it and we cannot place it in the system of meanings, there is nothing to identify it with“.

(Jean-François Lyotard)

In Ladislav Vlna's sculptural and painting work the work with figure is the main key. From this point of view, it is a traditional artistic approach, as the figure is the basic means of expression of both selected media. But what does the author say through this „figure“? It is certainly not a representation closely linked to the subject and its identity (it is not a self-representation!). Rather, it is a question of touching the process of „representation“ in its moving, constantly evolving and expanding changes, which correspond to the choices of typological and typical sculptural and painterly characters (in this case unspecified „titans“). And again, as these „models“ cannot be identified with anyone in particular, because it is necessary to keep a distance from the notion of explicitly „human time“ (and scale), Vlna solves this situation by obscuring the faces of the statues – either by external deformation or by closing their eyes – by immersion into the inner world of the figure. Cutting away from a specific place and time is therefore not self-serving, but methodical in the way of what the author follows in his work. By immersion in the inner experiential laboratory, into the initial or subsequent chaos, the forms – which bears precisely these contradictory tensions – are pushed to the surface and into the space. Behind everything, it is necessary to look for a symbolic movement of thought which is inseparably linked with the movement of emotion.

What is essential here is the entry into the depersonalized world of processes, which, however, generalizes of what constitutes the shape (or shaping) of human nature over time in some higher level, and what is often automatically implemented in a creation as a personality trait. By the suppression and emphasis on typing a certain chosen character of the character, the author touches on the issue of „overlap“, „superhumanity“, the feature of the general type of „superman“ in which there is an interface between the human self-confidence reflecting the sensually and intellectually recognizable world and the overlap into the unconscious, because the boundlessness, indefiniteness or immeasurability of the deity, as generated by Friedrich Nietzsche in his philosophy against the background of the historical constellation, was modified in our environment by Ladislav Klíma, and as he was heroically reflected in the art of the turn of the 19th and 20th centuries (eg Auguste Rodin). A subset of human experience and what transcends and negates that experience is the subject of the subversive Vlna's work.

The author, because he follows a living, dynamic process of transformation, thinks in polarities. In color, it is white and black as a metaphor for the cyclical alternation of day and night that shaped the notion of time, long before its measurability. And not only time. It also marked the interface of human activity and rest, consciousness and unconsciousness, reality and dream. In the level of portrayal, it is the polarity between surface and space, the tension between the drawing and the plastic shape, which in Vlna's sculptures remains, at least for now, separated. But in his large-format figural paintings their dynamic blending occurs (Polarity of the Unconscious I and II, 2020-21). For the author's intention, it is necessary to „totalize“ the shape, stop the constantly unfolding, „started“ situation, close the growth or fall into the chosen form. Only then can the second phase of the process, which is polarization, occur. Paradoxically, stopping the process in static form unifies the ununifiable at one point. The contradiction within matter speaks outwardly with a clearly declared tension. The tension distorts because it presupposes another movement, which, however, was intentionally imprisoned by the author. A new polarizing relationship between the figure and the place emerges, a relationship so ambiguous that it changes its own language of sculptural and painterly expression.

The author's cycle of wireframe objects The Head of Synergy (2020) oscillates between a condensed and loose network of lines that constantly define and re-define the possibilities of the human face, taking into account its constitutional nature, not detail. The supplementary object with its name Love or Fight (2020) polarizes the whole process of formation and creation as a contradictory and ambiguous act, which combines constructive and destructive moments of action. A similar motif of „story shift“ or „phasing“ also appears between the statues of the Citadela and the Citadela - Fall (both 2020). The first metaphorically represents the determination to resist external influences and pressures, hence the name referring to strength. The second represents an unexpected „breakthrough,“ the result of an unexpected event, a kind of unimaginable catastrophe that has radically affected this „determination“ or „decision.“ The „torso of hope“ that sounded tragically like Halas (Czech poet), remained from the defense. The polarity of the white and black sculpture named Unconscious (2021) clearly points to the paradox of the basic relation of phenomenological distinction, which is used as a designation of external, sensory perceived phenomenon-state to express internal human processes that take place outside the clear boundaries of verifiable phenomena, principles and regularities.

The subconscious here acts as an analogy to something that transcends a human in all directions and influences his civilizational, intellectually constructed procedures and methods of knowledge and changes their seemingly stable (unchanging) code, even in the age of digital culture and multitasking. The author encounters these moments in his work as „transport signs“ with which he marks paintings and sculptures. The archaic „divinity“ and the modernist „subconscious“ intertwine here in a Jungian-updated and digitally mirrored form of questioning the possibilities of transcending the mental and bodily constitutions of the human being. However, the author asks this question with all its sophistication, inversely. Namely, whether it is at all possible not to strive for this transcendence, or even to consciously define oneself in relation to it. Ladislav Vlha ponders on basic ontological movement of human consciousness, which on the way to death (either as a physical end or as a symbol of transcendence) first entangles with unconscious in a non-binding way, plays seemingly adventurous games „under control“ with it, benefits from a liberating imagination. That later, this „consciousness“ may be contaminated and then completely absorbed by the opposite quality, by what is contrary to human consciousness and which is becoming more and more unconscious, dissolving all existing verifiable certainties. Art speaks here as a memento, but with the absence of any moral judgment.

The author's meaning-forming distance breaks into space, which refers to the continuity (inseparability!) of external and internal phenomena. What is inside is manifested outside and vice versa. It remains to be decided what to believe. Whether the finiteness or infinity of human existence, or the finiteness or infinity of human possibilities, which are gender- and genetically chained in linear and cyclical time. The spontaneous passage of time sooner or later will present each of us with this question.

Polarities are in constant motion with each other, and their changing constellations can resemble a divine spark, but also send a warning signal of death. As long as our language is able to name the situation, the wandering in the fog of the unconscious has not (perhaps) fully begun. From this point of view, every human being is subjected to the same test, each has the opportunity to see through, or to fall into the abyss, to approach the deity or its principled opposite. Thus, each individual only personalizes this general phenomenon.

Petr Vaňous, November 2021, Prague

NEVĚDOMÍ - ČERNÁ / 2021
železobeton, v. 150 cm

NEVĚDOMÍ - BÍLÁ / 2021
železobeton, v. 150 cm

NEVĚDOMÍ - BÍLÁ / 2021
železobeton, v. 150 cm

NEVĚDOMÍ - ČERNÁ / 2021
železobeton, v. 150 cm

STUDIE HLAVY PRO PEVNOST / 2021
železobeton, v. 30 cm

CITADELA / 2020
železobeton, v. 53 cm

POLARITA NEVĚDOMÍ / 2021
akryl/plátno, 225 x 365 cm

HLAVA - SYNERGIE / 2020

svařovaná nerezová ocel, 200 x 140 cm

HLAVA - SYNERGIE 2 / 2020
svařovaná nerezová ocel, 200 x 140 cm

POLARITA NEVĚDOMÍ 2 / 2021
akryl/plátno, 225 x 340 cm

HLAVA - SYNERGIE 3 / 2020

svařovaná nerezová ocel, 200 x 140 cm

HLAVA - SYNERGIE 4 / 2020
svařovaná nerezová ocel, 200 x 140 cm

CITADELA - PÁD - BÍLÁ / 2020
železobeton, v. 43 cm

CITADELA - PÁD - ČERNÁ / 2020
železobeton, v. 43 cm

PEVNOST - ČERNÁ / 2021
železobeton, v. 39 cm

PEVNOST - BÍLÁ / 2021
železobeton, v. 39 cm

LOVE OR FIGHT / 2020

svařovaná nerezová ocel, 300 x 210 cm

Ladislav Vlna (*1976)

Žije a tvoří v Praze

Vzdělání

1999 – 2005 Akademie výtvarných umění v Praze, Ateliér Restaurování výtvarných děl malířských a polychromované plastiky prof. Karel Stretti

1992 – 1996 Uměleckoprůmyslová škola Uherské Hradiště, obor Malba MgA. Miroslav Malina

Samostatné výstavy / výběr

2020 Love or Fight Galerie The White Room, Pragovka, Praha

2020 OkO (A)VOID Gallery Praha

2020 Pod hladinou (A)VOID Gallery Praha

2019 Metalurgie, Galerie Uffo, Trutnov

2019 Oheň ve stroji, Galerie Gambit, Praha

2018 Zakladatelům, Galerie kritiků, Praha

2017 Mlýn II, Galerie The White Room, Pragovka, Praha

Skupinové výstavy / výběr

2021 Ko-laborace, Pragovka, Praha

2021 Art Prague Sculpture, The Chemistry Gallery, Dům Radost Praha

2020 Art Prague fair, The Chemistry Gallery, Praha

2020 LaArt Show, Los Angeles, USA

2019 London Contemporary, The Line Contemporary Art Space, London

2019 Art Prague fair, Naměstí Republiky 7, Praha

2019 Just Kids, The Chemistry Gallery, Praha

2019 Flying Inn, Pragovka, Praha

2018 Kolben open, Pragovka, Praha

2018 Pravda materiálu, klam obrazu, Galerie kritiků, Praha

2017 O umění válečném, Galerie města Pardubice

2017 Prague Now, Clam-Gallasův palác, Praha

2017 With wings, Pragovka, Praha

Katalog vydán u příležitosti výstavy

POLARITY

7.12.2021 - 14.1.2022
v Galerii ART Concept

/text a kurátor výstavy

Petr Vaňous

/fotografie

Marcel Rozhoň

/grafická úprava

Matyáš Hájek, Ladislav Vlňa

LADISLAV VLNA

IG: ladislavvlňa
vlňa@post.cz
www.vlňaladislav.cz

GALERIE ART CONCEPT

Galerie současného umění
Masarykovo nábřeží 250
110 00 Praha 1

tel.: 734 143 568
manes@g-a-c.cz
FB: Galerie ART Concept
IG: galerie_art_concept

www.g-a-c.cz

